

For så vidt angår afdelingen i Københavns fængsler; blev den taget i brug her den 25. april i år og har 22 pladser, og også her er det vores vurdering og også fængslets opfattelse, at afdelingen fungerer godt; der er en god dialog mellem indsatte og ansatte. De indsatte er faldet godt til på afdelingen, og alle går positivt ind i arbejdet for at få afdelingen til at fungere. Sådan er forholdene ude i fængslerne.

Jeg skal sige, at i forhold til at beskytte personalet – det er generelt i den offentlige sektor – er der jo gennemført lovgivning, siden vi havde det her spørgsmål oppe med baggrund i Straffelovrådets betænkning i 1996, nemlig med ny lovgivning i 1998 om begrænsning af adgangen til aktindsigt i personalesager. Det er naturligvis også en lovgivning, som giver fængselspersonalet en yderligere beskyttelse.

Som jeg tilkendegav i lovforslaget om straffuldbyrdsloven, vil jeg imidlertid løbende følge udviklingen og vurdere, om der skulle indtræde en sådan forandring i den sikkerhedsmæssige situation, at en ændring af reglerne om indsattes adgang til aktindsigt måtte vise sig påkrævet.

Jeg mener imidlertid ikke, at der nu, hverken så kort tid efter, at straffuldbyrdsloven er vedtaget, eller med baggrund i de konkrete initiativer, vi har taget, både med etableringen af de særlige afdelinger og med baggrund også i lov om begrænsning af aktindsigtsadgangen i personalesager, er grundlag for at ændre på de forhold, som er i dag.

Regeringen kan derfor ikke støtte det fremsatte beslutningsforslag.

Sandy Brinck (S):

Forslaget om at begrænse indsattes aktindsigt har været diskuteret så mange gange i denne Folketingssal, at Socialdemokratiet nærmest har jobrotation på opgaven; nu er det altså blevet min tur.

Baggrunden for det borgerlige forslag er et ønske om at begrænse særlige overfangers mulighed for at tyrannisere medindsatte samt personalet, og dette ønske kan ingen være uenig i. Socialdemokratiet vil ikke acceptere kaotiske forhold i fængslerne, og Socialdemokratiet vil ikke finde sig i, hvis særlige fanger tager magten. Vi er altså enige i målet, mens uenigheden opstår dér, hvor vi taler om midlet til at nå målet.

Men lad mig starte med en overordnet bemærkning: Aktindsigt i den offentlige forvalt-

ning er et grundlæggende princip i en demokratisk retsstat. Aktindsigt er jo en beskyttelse af borgeren over for staten, hvor borgeren kan få indsigt i, hvad og hvordan staten behandler sager, der vedrører borgeren, og det er væsentligt dér, hvor samfundet straffer via frihedsberøvelse – en retfærdig, men stor, indgriben fra staten over for den enkelte borger.

Vi straffer efter nogle bestemmelser, og den indsatte skal have mulighed for at sikre sig, at de retningslinjer, vi herinde vedtager, også er det reelle indhold og vilkår i straffen.

Det er altså ikke noget lille bitte skridt, vi her diskuterer. Man kan være enig eller uenig i skridtet, men det er ikke lille, det må vi kunne være enige om, også selv om jeg har læst i forhandlingerne om straffuldbyrdsloven, at ordføreren for forslagsstillerne til nærværende forslag, fru Karen Rønde, beskriver det som et lille bitte skridt. Men det mener jeg bestemt ikke det er; så kan man være enig eller uenig i, om man skal tage det.

Når dette er sagt, vil jeg vende tilbage til ønsket om at begrænse særlige overfangers mulighed for at tyrannisere medindsatte. Dette ønske deler vi som sagt, både af hensyn til de medindsatte og af hensyn til personalet. Og det er jo netop dette ønske, som er baggrunden for, at vi har oprettet særlige fængselsafsnit i Vestre Fængsel, i Statsfængslet i Horsens og i Nyborg Statsfængsel. Vi har simpelt hen ønsket at adskille disse stærke negative fanger fra de øvrige.

Man skal huske på, at begrænsningen i aktindsigt først har sin anvendelighed i denne her sammenhæng dér, hvor chikanen har fundet sted. Derfor har vi fundet det langt mere effektivt at adskille denne særlige gruppe indsatte fra de øvrige, og da vi vedtog loven om straffuldbyrdelse i sidste samling, gav vi rent faktisk en lettere adgang til at anbringe disse overfanger på særlige afdelinger, sådan at vi også forebyggede overgreb på medindsatte og på personalet.

Fra socialdemokratisk side finder vi det ydermere temmelig væsentligt i denne sammenhæng at påpege, at reglerne, som de er i dag, faktisk giver mulighed for at begrænse aktindsigt i særlige situationer ud fra en konkret vurdering. Det er altså ikke sådan, at man bare ukritisk udleverer papirer uden hensyntagen til andre mennesker, der måtte være involveret i situationen.

Vi tror på de allerede vedtagne former for indsats, nemlig en adskillelse, men hvis erfaringerne viser, at dette ikke er nok, jamen så må vi